DOMSTOLENS KENDELSE (Ottende Afdeling)

12. november 2010 *

I sag C-339/10,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Varhoven administrativen sad (Bulgarien) ved afgørelse af 14. juni 2010, indgået til Domstolen den 7. juli 2010, i sagen:

Krasimir Asparuhov Estov,

Monika Lyusien Ivanova,

Kemko International EAD

mod

Ministerski savet na Republika Bulgaria,

har

* Processprog: bulgarsk.

DOMSTOLEN (Ottende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Schiemann, og dommerne L. Bay Larsen og C. Toader (refererende dommer),

generaladvokat: J. Kokott
justitssekretær: A. Calot Escobar,

og efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).

2 Anmodningen er blevet indgivet under en sag mellem K.A. Estov, M.L. Ivanova og Kemko International EAD på den ene side og Ministerski savet na Republika Bulgaria (Republikken Bulgariens ministerråd) på den anden side.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Erklæringen om Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, der er knyttet som bilag til slutakten fra den regeringskonference, der vedtog Lissabontraktaten, undertegnet den 13. december 2007 (EUT 2010 C 83, s. 335), har følgende ordlyd:

»[Chartret], der er juridisk bindende, bekræfter de grundlæggende rettigheder, som de er garanteret ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner.

Chartret udvider ikke anvendelsesområdet for EU-retten ud over Unionens beføjelser, etablerer ikke nye beføjelser eller opgaver for Unionen og ændrer ikke de beføjelser og opgaver, der er fastlagt i traktaterne.«

National ret

4 Artikel 103 i Zakon za ustroystvo na teritoriata (lov om fysisk planlægning) bestemmer:

»[…]

2. De overordnede planer for fysisk planlægning fastsætter den overvejende anvendelse og arten af byggeri for de enkelte strukturenheder i de arealer, der henhører under planen.

3. De detaljerede planer for fysisk planlægning fastsætter det præcise anvendelsesformål og arten af byggeri for de enkelte arealer, der henhører under planen.

[…]«

5 Denne lovs artikel 127 fastsætter:

»[…]

6. Den overordnede plan for fysisk planlægning godkendes af byrådet efter borgmesterens fremlæggelse. Afgørelsen om godkendelse af planen offentliggøres i den officielle tidende. Afgørelsen er endelig og kan ikke anfægtes.

7. [...] De særlige normer og bestemmelser om fysisk planlægning for hovedstaden fastsættes ved en særlig lov.

8. […] Den nye overordnede plan for fysisk planlægning for hovedstaden og ændringer af den gældende overordnede plan for fysiske planlægning vedtages af ministerrådet i overensstemmelse med nærværende lov og under hensyn til bestemmelser og normer for fysisk planlægning og byggeri fastsat i loven om fysisk planlægning og byggeri i hovedstaden.

[…]

10. […] Den overordnede plan for fysisk planlægning for bebyggelse af national betydning godkendes ved dekret fra ministeren for regionaludvikling og offentlige arbejder, som vedtages efter samråd med byrådet og offentliggøres i den officielle tidende. Dekretet vedtages endeligt og kan ikke anfægtes.

[…]«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

6 Ved afgørelse af 16. december 2009 (herefter »den anfægtede afgørelse«) har Ministerski savet na Republika Bulgaria ændret den overordnede plan for fysisk planlægning for byen Sofia for så vidt angår to arealer med reguleret anvendelse. I henhold til denne plan henhører de to arealer under en zone med »offentlig servicevirksomhed«, og i henhold til den detaljerede plan for fysisk planlægning var de bestemt til opførelse af butikker og kontorbygninger. Det følger af afgørelsen, at arealerne fremover ligger i en Zone med »grønne områder« og ikke længere er godkendt til byggeri med henblik på økonomisk virksomhed.

7 Sagsøgerne i hovedsagen har anlagt sag til prøvelse af afgørelsen ved Varhoven administrativen sad. Ved kendelse af 20. april 2010 afsagt af en afdeling med tre medlemmer, har retten afvist sagen, idet den har fundet, at det følger af artikel 127, stk. 6 og 10, i lov om fysisk planlægning, at overordnede planer for fysisk planlægning godkendt af byrådet og ministeriet for regionaludvikling og offentlige arbejder ikke kan anfægtes ved et søgsmål.

8 Sagsøgerne i hovedsagen har appelleret denne kendelse til samme ret, som skal træffe afgørelse i en afdeling sammensat af fem medlemmer, som har rejst spørgsmålet, om den manglende anerkendelse i national ret af en ret til at klage over afgørelser vedrørende den overordnede plan for fysisk planlægning for hovedstaden er uforenelig med den ret, der følger af chartrets artikel 47.

9 På denne baggrund har Varhoven administrativen sad besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er muligheden for at udelukke administrative retsakter, som tilsidesætter rettigheder og friheder sikret ved EU-retten, fra domstolsprøvelse efter [chartrets] artikel 47 [...] tilladt?

2) Hvis denne mulighed er tilladt, findes der da kriterier til at bestemme de typer administrative retsakter efter [chartrets] artikel 47 [...], med hensyn til hvilke det er muligt at udelukke domstolsprøvelsen, og hvilke er disse kriterier?

3) Er det muligt at udelukke domstolsprøvelsen med hensyn til overordnede planer for fysisk planlægning, som tilsidesætter ejendomsretten?«

Om Domstolens kompetence

10 I henhold til procesreglementets artikel 92, stk. 1, kan Domstolen, når det er åbenbart, at den ikke har kompetence til at behandle en sag, efter at have hørt generaladvokaten, uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse.

11 Når en sag er indbragt for Domstolen i henhold til artikel 267 TEUF, har denne kompetence til at træffe afgørelse om fortolkningen af EUF-traktaten og om gyldigheden og fortolkningen af retsakter udstedt af Unionens institutioner. Domstolens kompetence er begrænset til en undersøgelse af de EU-retlige bestemmelser (jf. kendelse af 16.1.2008, sag C-361/07, Polier, præmis 9 og den deri nævnte retspraksis).

12 Hvad angår den foreliggende sag skal det imidlertid bemærkes, at i henhold til charterets artikel 51, stk. 1, er dettes bestemmelser rettet til »medlemsstaterne, dog kun når de gennemfører EU-retten«, og at i henhold til artikel 6, stk. 1, TEU, som giver chartret en bindende værdi, og som det fremgår af erklæringen om Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, der er knyttet som bilag til slutakten fra den regeringskonference, der vedtog Lissabontraktaten, etablerer chartret ikke nye beføjelser for Unionen eller ændrer Unionens eksisterende beføjelser.

13 Det følger i øvrigt af fast retspraksis, at de krav, der må stilles til beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder, også er bindende for medlemsstaterne i alle tilfælde, hvor de skal anvende EU-retten, idet det påhviler medlemsstaterne i videst muligt omfang at undgå, at de nævnte krav tilsidesættes (jf. i denne retning dom af 11.10.2007, sag C-117/06, Möllendorf og Möllendorf-Niehuus, Sml. I, s. 8361, præmis 78 og den deri nævnte retspraksis).

14 Da forelæggelsesafgørelsen ikke indeholder noget holdepunkt for, at afgørelsen af 16. december 2009 fra Ministerski savet na Republika Bulgaria udgør en foranstaltning til gennemførelse af EU-retten, eller at den på anden måde har tilknytningspunkter til EU-retten, er Domstolens kompetence til at behandle anmodningen om præjudiciel afgørelse ikke godtgjort.

15 Det må herefter i medfør af procesreglementets artikel 92, stk. 1, fastslås, at det er åbenbart, at Domstolen ikke har kompetence til at besvare de af Varhoven administrativen sad forelagte spørgsmål.

Sagens omkostninger

16 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Ottende Afdeling) for ret:

Det er åbenbart, at Den Europæiske Unions Domstol ikke har kompetence til at besvare de spørgsmål, som Varhoven administrativen sad (Bulgarien) har forelagt ved afgørelse af 14. juni 2010.

Underskrifter